

само жената, а американецътъ лѣжеше въ постелка отъ раната. На другия день менажерията отпѣтува за други градъ.

Збогомъ зимо!

Южниятъ вѣтръ леко вѣе и топи рѣспи и ледове. Стрѣхитѣ закапаха и леденитѣ кичури съ шумъ се трошеха на земята. Небото бѣ ясно като огледало. Слънцето се усмихваше отъ високото небе и подканяше всичко живо да излѣзе отъ затвореното си жилище на чистъ въздухъ. Цѣли три мѣсеца то бѣ оковано въ студенитѣ вериги на зимата и не можеше да стопли ни човѣци, ни животни, ни растения. Сега то е строшило нейнитѣ вериги и бърза да зарадва свѣта съ топлитѣ си лѣчи.

Малкъ сѣчко е на изтичане. Понѣкога той е добъръ, но често става омразенъ съ борбата си срѣщу обичното слънце: Току видишъ забулилъ ясното небе, разклатилъ съдраното си рѣшето и засѣялъ по земята бѣли снѣжинки. Ала борбата му не трае дълго врѣме: слѣдъ лютитѣ бури неусѣтно наставатъ топли дни, които напомнятъ на хората, че царството на зимата се вече свършва.

Като излѣземъ на полето, виждаме, че на много мѣста още снѣгътъ се бори съ слабото слънчице. А тамъ, гдѣто се е стопилъ, изникнали бѣлоснѣжнитѣ кокичета и вирятъ глави къмъ